

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/78/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5913207271
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5913207271.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: Stredoslovenská energetika - Distribúcia, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO: 36 442 151, proti žalovaným: v rade 1/ M. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. I. XXXX/XX/X, XXX XX P., zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Zuzanou Baloghovou, advokátkou, so sídlom M. X, XXX XX P., v rade 2/ GASTA, s.r.o., so sídlom 034 95 Likavka 247, IČO: 31 640 923, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Ľubomírom Vanekom, advokátom, so sídlom Z. X, XXX XX A., v konaní o zaplatenie 888,17 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 8Cb/32/2013-48 zo dňa 11. decembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 8Cb/32/2013-48 zo dňa 11. decembra 2013 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného v rade 2/ zaplatiť žalobcovi 888,17 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách prvostupňového konania, ktorým žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania vo výške 53,- Eur, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný v rade 2/ do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu vedený vo Z.T., č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: 600413, p o t v r d z u j e .

Odvolanie žalovaného v rade 2/ voči výroku rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 8Cb/32/2013-48 zo dňa 11. decembra 2013, ktorým okresný súd voči žalovanému v rade 1/ návrh zamietol a priznal žalovanému v rade 1/ náhradu trov konania vo výške 0,- Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 177,78 Eur, ktoré mu je žalobca povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti výroku rozsudku o d m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Žalovanému v rade 1/ náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal žalovaného v rade 2/ povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 888,17 Eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku na účet žalobcu vedený vo Z. J., č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: 600413. Žalobu voči žalovanému v rade 1/ zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 53,- Eur, ktorú mu je žalovaný v rade 2/ povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku na účet žalobcu vedený vo Z.T., č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: 60413. Žalovanému v rade 1/ priznal náhradu trov konania vo výške 0,- Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 177,78 Eur, ktoré mu je žalobca povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 488 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej len „OZ“), § 489 OZ, § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej len „OBZ“), § 261 ods. 1 OBZ, § 324 ods. 1 OBZ, § 340 ods. 1 OBZ, § 46 ods. 1, 2 zák. č. 251/2012 Z.z. o energetike, okresný súd žalobe čiastočne vyhovel. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalobou doručenou okresnému súdu dňa 05.09.2013 si žalobca uplatnil voči žalovaným v rade 1/ a v rade 2/ právo na zaplatenie sumy 888,17 Eur s príslušenstvom, pričom po skutkovej stránke dôvodil tým, že žalobca mal so žalovaným v rade 2/ uzatvorenú zmluvu o dodávke a distribúcii elektriny na odbernom mieste Na záhumní 247, Likavka, zo dňa 27.08.2009. Dňa 15.12.2011 toto odberné miesto prevzal do nájmu žalovaný v rade 1/ ako fyzická osoba, nakoľko jeho podnikateľská činnosť už v novembri 2011 bola ukončená. Žalovaný v rade 1/ prevzal predmetný objekt do nájmu za účelom prevádzkovania tohto objektu. Dňa 12.09.2012 žalobca vykonal kontrolu odberného miesta a zistil poškodené - rozťahnuté ciachové plomby na kryte číselníka elektromera. Uvedené zistenia napĺňajú znaky neoprávneného odberu elektriny podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike ako odber elektriny meraný určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii. Podľa § 46 ods. 2 zák. č. 251/2012 Z.z. je odberateľ elektriny povinný nahradiť škodu spôsobenú neoprávneným odberom elektriny. Žalobca vyúčtoval škodu, ktorá takto vznikla vo výške 888,17 Eur, a to faktúrou č. 3081601012 zo dňa 28.06.2013.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že v súlade s § 101 ods. 2 OSP konal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 11.12.2013 v neprítomnosti žalovaného v rade 2/, ktorý mal doručenie predvolania na pojednávanie vykázané v zmysle zákonnej fikcie podľa § 48 ods. 2 OSP. Dňa 27.08.2009 uzatvoril žalobca, v právnom postavení dodávateľa so žalovaným v rade 2/ v právnom postavení odberateľa zmluvu o dodávke a distribúcii elektriny, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu opakovane dodávať žalovanému v rade 2/ silovú elektrinu v režime prenesenej zodpovednosti za odchýlky, zabezpečiť odberateľovi, t.j. žalovanému v rade 2/ distribúciu elektriny na odbernom mieste č. 3209523 a žalovaný v rade 2/ sa zaviazal opakovane odoberať elektrinu a zaplatiť žalobcovi za dodávku elektriny cenu podľa tejto zmluvy. Žalobca dňa 12.09.2012 vykonal kontrolu odberného miesta č. 3209523 a zistil, že boli rozťahnuté - poškodené ciachové plomby v počte troch kusov, dva kusy K16-97 a jeden kus K, o čom vyhotovil aj fotodokumentáciu. Na základe zistenia neoprávneného odberu žalobca vyhotovil faktúru pre žalovaného rade 2/ č. 20132120061000332 zo dňa 28.06.2013, splatnú dňa 15.07.2013 na sumu 888,17 Eur. Žalovaný v rade 2/ „predmetnú faktúru do dnešného dňa ani len z časti neuhradil. Okrem toho súd zistil, že odporca v I. rade mal uzatvorenú pracovnú zmluvu s odporcom v II. rade, na základe ktorej mal odporca v I. rade nastúpiť do práce dňa 01.01.2010 a ako vedúci prevádzky bol povinný za odporcu v II. rade mesačne uhrádzať zálohu za elektrickú energiu podľa zmluvy so SSE Žilina do 15. dňa nasledujúceho mesiaca a úhradu záloh mal dokladovať zamestnávateľovi, t. j. odporcovi v II. rade. Z výpisu zo živnostenského registra mal súd za preukázané, že odporca v I. rade bol zodpovedným zástupcom odporcu v II. rade prevádzkarne v Likavke č. 247, 034 95 Likavka. Ďalej súd zistil, že dňa 15.12.2011 bola uzatvorená zmluva o prenájme nebytových priestorov medzi prenajímateľom, t. j. s odporcom v II. rade a nájomcom odporcom v I. rade, predmetom ktorého boli nájom reštauračných a bytovacích zariadení Penzión Hubertus, Hollého 247 v Likavke.“

Okresný súd sa pri skúmaní dôvodnosti nároku žalobcu v prvom rade zaoberal otázkou vecnej legitímácie účastníkov konania, t.j. žalovaných v rade 1/ a 2/. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého účastník je subjektom práva či povinnosti, ktorá je predmetom konania. Existencia vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej je podmienkou úspešného uplatnenia nároku v konaní. Aktívne legitimovaný je účastník konania, ak sa v konaní preukáže, že mu v konaní uplatnené právo patrí. Naproti tomu pasívne legitimovaný v konaní je účastník, ak je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, uloženia ktorej sa žalobca v konaní voči nemu domáha. Okresný súd ustálil, že žaloba je dôvodná čo do základu i výšky len voči žalovanému v rade 2/, ktorý je nositeľom pasívnej legitímácie, teda nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Medzi žalovaným v rade 2/ a žalobcom existoval právny vzťah založený na základe zmluvy o dodávke a distribúcii elektriny zo dňa 27.08.2009, na základe ktorého žalobca poskytoval v právnom postavení dodávateľa žalovanému v rade 2/ v právnom postavení odberateľa elektrickú energiu na odbernom mieste č. 3209523. Listinnými dôkazmi bolo preukázané, že na vyššie uvedenom odbernom mieste v obci Likavka, v mieste Likavka 247 bola dňa 10.09.2012 vykonaná kontrola, pričom pracovníci servisného strediska zistili poškodené ciachové plomby elektromera ET VT 6870161 so stavom číselníka VT 119322 a NT 659230. Pri poslednom odpočte dňa 09.11.2011 boli zistené stavy číselníka určeného meradla VT 116934 a NT 627127. Po nahlásení uvedenej skutočnosti a zistení hodnôt bolo jednoznačne preukázané, že na odbernom mieste

bola elektrická energia odobieraná, avšak meradlo nezaznamenávalo jeho spotrebu, čím bol potvrdený neoprávnený odber elektrickej energie. Následne bol vyhotovený protokol o zistení neoprávneného odberu elektrickej energie dňa 12.09.2012. Žalobca po týchto zisteniach vystavil faktúru za neoprávnený odber elektriny dňa 28.06.2013, splatnú dňa 15.07.2013 na sumu 888,17 Eur, ktorú žalovaný v rade 2/ nezaplatil. „Pokiaľ ide o odporcu v I. rade, súd je toho názoru, že odporca v I. rade nie je pasívne legitimovaný v tomto spore, nakoľko nie je osobou zodpovednou za neoprávnený odber elektriny na odbernom mieste č. 3209523, pretože nevznikol platný záväzkový vzťah medzi navrhovateľom a odporcom v I. rade. V danom prípade neobstojí ani tvrdenie navrhovateľa, ktorý sa domáha plnenia od odporcu v I. rade z dôvodu uzatvorenej zmluvy o prenájme nebytových priestorov, ktorá bola uzatvorená medzi odporcom v II. a I. rade dňa 15.12.2011, pretože predmetná zmluva nemá žiadne právne účinky vo vzťahu k navrhovateľovi. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd vo vzťahu k odporcovi v I. rade návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.“ V prípade, ak vzniknú prípadné nároky žalovaného v rade 2/ v podobe náhrady škody, resp. bezdôvodného obohatenia, môže si ich žalovaný v rade 2/ voči žalovanému v rade 1/ uplatniť v ďalších občiansko-súdnych konaniach. O trovách prvostupňového konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný v rade 2/ „voči výroku rozsudku, ktorým bola odporcovi v 2. rade uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 888,17 eur, proti výroku, ktorým súd návrh voči odporcovi v 1. rade zamietol ako aj proti výroku rozsudku, ktorým súd uložil odporcovi v 2. rade povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 53,- eur a to z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Máme za to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav a nevykonal potrebné dokazovanie vo veci.“ Namietal, že okresný súd nesprávne vec posúdil v otázke, kto bol odberateľom elektriny, kto spôsobil poškodenie elektrometra a taktiež bol rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa výšky škody nepreskúmateľný. Zodpovedným za vzniknutú škodu je v danom prípade žalovaný v rade 1/. Odberateľom sa nepovažuje len zmluvný odberateľ, ale ten, kto elektrinu v skutočnosti odoberal, čo bol žalovaný v rade 1/. Podľa telefonických zistení u žalobcu bolo zistené, že ako odberateľ na odbernom mieste č. 3209523 bol evidovaný žalovaný v rade 1/, a to už od roku 2009. Žalovaný v rade 1/ rade užíval priestory žalovaného v rade 2/ ako nájomca, a to na základe zmluvy o prenájme nebytových priestorov zo dňa 15.12.2011. Z tejto nájomnej zmluvy vyplývalo, že celý predmet nájmu bol odovzdaný do užívania žalovanému v rade 1/, ktorý ho prevzal, a teda na jeho riadne užívanie bolo potrebné, aby žalovaný v rade 1/ odoberal elektrinu. Z toho jednoznačne vyplýva, že odo dňa podpisu nájomnej zmluvy bol odberateľom elektriny výlučne žalovaný v rade 1/ a nie žalovaný v rade 2/. Zmluvu o dodávke a distribúcii elektriny možno charakterizovať ako kúpnu zmluvu, pričom pre jej platnosť sa písomná forma nevyžaduje. Medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ vznikol záväzkový vzťah na základe ústnej zmluvy už dňa 15.11.2011. O skutočnosti, že odberateľom elektriny bol žalovaný v rade 1/ svedčilo aj to, že žalovaný v rade 1/ požiadal dňa 21.1.2013 o zmenu užívateľa elektriny, čím chcel žalovaný v rade 1/ rade zlegalizovať to, že on bol v skutočnosti odberateľom aj v predchádzajúcom období. V opačnom prípade by na zmenu odberateľa, žalovaný v rade 1/ nemal žiadny dôvod, keďže v tom čase neprišlo k žiadnym dohodám alebo k uzavretiu žiadnych zmlúv medzi účastníkmi, na základe ktorých by mohol žalovaný v rade 1/ požiadať žalobcu o zmenu odberateľa. Dôvodom na zmenu odberateľa elektriny na odbernom mieste č. 3209523 mohla byť jedine zmluva o prenájme nebytových priestorov zo dňa 15.11.2011. Neoprávnený odber elektriny bol zistený na prevádzke Penziónu Hubertus dňa 12.9.2012, teda takmer rok po tom, ako sa o celú prevádzku staral výhradne žalovaný v rade 1/. Tvrdenia žalovaného v rade 1/ v konaní, tak považoval žalovaný v rade 2/ za účelové s cieľom vyhnúť sa plateniu vzniknutej škody, ktorú spôsobil výhradne žalovaný v rade 1/.

V odvolaní žalovaný v rade 2/ uviedol, že ak by sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalovaného v rade 2/ o tom, kto bol skutočným odberateľom elektriny, a teda trval by na tom, že odberateľom elektriny bol žalovaný v rade 2/, tak v tomto prípade neboli splnené podmienky pre vznik zodpovednosti žalovaného v rade 2/ za vzniknutú škodu. Pri neoprávnenom odbere vzniknutú škodu hradí ten, kto elektrinu takto neoprávnené odoberal. Skutková podstata neoprávneného odberu podľa § 46 ods. 1 písm. c) zák. č. 251/2012 o energetike je naplnená vtedy, ak vada určeného meradla májúca za následok, že meradlo nezaznamenáva odber, je dôsledkom zavineného konania odberateľa. Zodpovednosť za škodu v tomto prípade je objektívna, avšak aj pri tomto druhu zodpovednosti musia byť súčasne naplnené všetky znaky zodpovednosti za škodu, t.j. protiprávny úkon odberateľa, škoda a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom odberateľa a škodou. Tieto predpoklady vzniku škody naplnené neboli, keďže v konaní nebolo preukázané, že nesprávne zaznamenávanie odberu elektriny určeným

meradlom bolo dôsledkom neoprávneného zásahu odberateľa. V čase vzniku neoprávneného odberu bol jediným konateľom žalovaného v rade 2/ Jiří Ostatek, ktorý dňa XX.X.XXXX zomrel v A.. Minimálne 3/4 roka pred svojou smrťou bol p. Ostatek podľa okolností a z dôvodu jeho zdravotného stavu a svojej diagnózy, a to predovšetkým z dôvodu podávania ťažkých medikamentov, ktoré utlmovali jeho vedomie, nakoľko sa odmietol podrobiť chemoterapii pri rozsiahlom náleze metastáz rakovinotvorných buniek na viacerých orgánoch ľudského tela, nespôsobilý k právnym úkonom, a samozrejme imobilný, pripútaný na lôžko, kde sa striedavo o jeho zdravotný stav staral personál fakultnej nemocnice v Skalici a rodinní príslušníci. Konateľ spoločnosti žalovaný v rade 2/ teda nemohol kontrolovať elektromerače ani do nich zasahovať a ani dávať záväzné príkazy svojim zamestnancom. Do meradla neoprávnené mohol zasiahnuť jedine žalovaný v rade 2/, ktorý sa tým snažil znížiť cenu odobratej elektriny a tým docieľiť vyšší zisk v prenajatej prevádzke, v ktorej vykonával svoju podnikateľskú činnosť. V súvislosti s pracovnou zmluvou, ktorú vo svojej výpovedi uviedol žalovaný v rade 1/, poukázal žalovaný v rade 2/ na to, že táto pracovná zmluva zo dňa 1.1.2010 je neplatná, a to z dôvodu, že podľa tejto zmluvy bolo miesto výkonu práce žalovaného v rade 1/ Penzión Hubertus, Hollého 247, Likavka teda to isté miesto, ktoré si žalovaný v rade 1/ prenajal na základe zmluvy o prenájme nebytových priestorov zo dňa 15.12.2011. Z toho dôvodu, že žalovaný v rade 1/ nemal kde vykonávať pracovnú činnosť, keď žalovaný v rade 2/ ako jeho zamestnávateľ uvedený priestor celý prenajal na účel prevádzkovania podnikateľskej činnosti inej osobe, teda samotnému žalovanému v rade 1/. Bolo nelogické, aby žalovaný v rade 1/ ako zamestnanec žalovaného v rade 2/ vykonával prácu v prenajatých priestoroch, ktoré si sám prenajal. Preto nemožno konanie žalovaného v rade 1/ považovať za konanie zamestnanca, ktoré vykonával v mene spoločnosti žalovaného v rade 2/. Rozsudok súdu prvého stupňa je v časti určenia výšky škody 888,17 Eur podľa žalovaného v rade 2/ nepreskúmateľný, keď odôvodnenie v tejto časti odkazuje len na faktúru, ktorú vyhotovil žalobca. Odberateľ je povinný uhradiť skutočne vzniknutú škodu a len v prípade ak túto nemožno vyčísliť na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, použije sa spôsob výpočtu určený všeobecne záväzným právnym predpisom. Súd prvého stupňa sa v danom prípade nezaoberal, či sa skutočná škoda vzniknutá neoprávneným odberom dá alebo nedá vyčísliť a z odôvodnenia rozsudku sa ani nedá zistiť, či škoda fakturovaná faktúrou vo výške 888,17 Eur je škodou skutočnou alebo vyčíslenou podľa všeobecne záväzného predpisu, pričom poukázal na § 46 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) zák. č. 251/2012 Z.z. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a okresný súd „na podklade dôkazov vykonaných v konaní, nemal dostatočne preukázané splnenie podmienok na náhradu škody a taktiež opodstatnenosť návrhu voči odporcovi v 2. rade. Rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je daný odvolací dôvod uvedený v § 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu „zmenil tak, že návrh voči odporcovi v 2. rade zamietne, prizná odporcovi v 2. rade náhradu trov konania spolu s trovami odvolacieho konania, prípadne navrhuje aby odvolací súd uvedený rozsudok zrušil a vrátil vec Okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

K doručenému odvolaniu žalovaného v rade 2/ sa vyjadril žalovaný v rade 1/, ktorý sa pridržal svojho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného v rade 2/ zo dňa 13.02.2014 a uviedol, že v poradi druhým odvolaním žalovaný v rade 2/ „tiež napáda aj výrok rozsudku prvostupňového súdu, ktorým súd návrh voči odporcovi 1/ zamietol /výrok II. rozsudku/. Tento výrok ku dňu 31.01.2014 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a mám za to, že odvolanie odporcu 2/ proti tomuto výroku nie je prípustné - preto navrhujem, aby odvolací súd vo vzťahu k odvolaniu proti výroku II. predmetného rozsudku v súlade s ust. § 218 ods. 1 písm. b/ OSP odmietol podané odvolanie ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený“.

Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 17.04.2015 uviedol, že zotrváva na svojich názoroch a stanoviskách prezentovaných v priebehu prvostupňového konania.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec v medziach podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, o povinnosti žalovaného v rade 2/ zaplatiť žalobcovi 888,17 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách prvostupňového konania, ktorým žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania vo výške 53,- Eur, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný v rade 2/ do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu vedený vo Z. J., č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: 600413, potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie a odvolanie do výroku, ktorým okresný súd žalobu voči žalovanému v rade 1/ zamietol a vo výroku, ktorým žalovanému v rade 1/ bola priznaná

náhrada trov konania vo výške 0,- Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 177,78 Eur, ktoré mu je žalobca povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

V procesnej rovine krajský súd uvádza, že v odvolacej právnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, v súlade s § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP došlo na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/78/2015-140 zo dňa 23.03.2016 k oznámeniu verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu v zákonnej lehote a o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci konania upovedomení písomnosťou krajského súdu zo dňa 23.03.2016 (č.l. 141 spisu) a tiež oznámením na internetovej stránke Krajského súdu v Žiline.

Podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 99/1963 Zb. (ďalej len „OSP“), odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Primárne odvolací súd uvádza, že v rámci odvolacích dôvodov, ktorými bol pri posúdení veci viazaný podľa § 212 ods. 1 OSP, a to len tých dôvodov, ktoré mali väzbu na uzavretý skutkový stav veci v prvostupňovom konaní, ktorým bol pri rozhodovaní odvolací súd rovnako viazaný (§ 213 ods. 1 OSP), bolo v prvostupňovom konaní vykonané okresným súdom v intenciách návrhov účastníkov konania dostatočné dokazovanie, z neho bol správne vyvodенý skutkový stav, ktorý okresný súd rovnako správne právne vyhodnotil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým okresný súd žalobe vyhovel a uložil žalovanému v rade 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 888,17 Eur a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd podľa § 219 ods. 2 OSP v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 219 ods. 2 OSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 219 ods. 2 OSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému v rade 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 888,17 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, krajský súd uvádza, že zo sumáru tých dôkazov, ktoré boli produkované žalobcom na preukázanie jeho tvrdení v rámci uplatneného nároku, bola spoľahlivo a dostatočne preukázaná dôvodnosť žaloby v rovine existencie dôvodov na uloženie povinnosti žalovanému v rade 2/ zaplatiť predmetnú sumu. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti mal preukázané, ktoré nie, o ktoré skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. Tým dal odpoveď na tie otázky nastolené účastníkmi konania, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový stav veci.

Žalovaný v rade 2/ v podanom odvolaní, podľa jeho obsahu, namietal, že okresný súd nesprávne právne vec posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci a nebolo vykonané potrebné dokazovanie vo veci. Pri námietke nesprávneho právneho posúdenia veci je zrejmé, že pod vecou je treba rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, ale aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaný v rade 2/ vymedzil v písomnom odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci a podľa výsledkov dokazovania v prvostupňovom konaní (§ 212 ods. 1 OSP, § 213 ods. 1 OSP), odvolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti podaného odvolania žalovaného v rade 2/.

K odmietnutiu odvolania žalovaného v rade 2/ do výroku rozsudku okresného súdu, a to časti, ktorou okresný súd žalobu voči žalovanému v rade 1/ zamietol a vo výroku o trovách konania, ktorým okresný súd žalovanému v rade 1/ priznal náhradu trov konania vo výške 0,- Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 177,78 Eur, ktoré je povinný zaplatiť žalobca do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, krajský súd poukazuje na § 218 ods. 1 písm. b) OSP a analogicky aj na judikované rozhodnutie Rc 40/1993, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7.7.1992, sp.zn. 1Cdo 28/1992, podľa ktorého právnej vety „...právo na podanie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach“. Uvedená napadnutá výroková časť rozhodnutia okresného súdu o zamietnutí žaloby voči žalovanému v rade 1/ a tomu zodpovedajúcej náhrade trov konania, ktorá bola priznaná žalovanému v rade 1/ bola takým výrokom rozsudku okresného súdu, ktorým nebol žalovaný v rade 2/ dotknutý na svojich právach, pretože nevznikla v jeho neprospech. Z uvedeného potom vyplýva, že žalovaný v rade 2/ v tejto časti podaného odvolania proti zamietavému výroku rozsudku okresného súdu a tomu zodpovedajúcemu výroku o náhrade trov prvostupňového konania, nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania a v tejto časti jeho odvolanie bolo odvolacím súdom odmietnuté podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP.

Krajský súd považuje za podstatné poukázať na to, že žalovaný v rade 2/ v odvolaní produkoval tvrdenia, ktoré neboli produkované v prvostupňovom konaní, v zmysle ktorých odberateľom sa nepovažuje len zmluvný odberateľ, ale aj ten, kto elektrinu v skutočnosti odoberal, čo bol žalovaný v rade 1/, že podľa telefonických zistení bolo zistené, že ako odberateľ na odbernom mieste č. 3209523 bol evidovaný žalovaný v rade 1/, a to už od roku 2009, že z nájmovej zmluvy vyplýva, že celý predmet nájmu bol odovzdaný do užívania žalovanému v rade 1/, tento ho prevzal, užíval ho, odoberal elektrinu, dňom podpisu nájmovej zmluvy bol odberateľom elektriny výlučne žalovaný v rade 1/, nie žalovaný v rade 2/, zmluvu o dodávke a distribúcii elektriny možno charakterizovať ako kúpnu zmluvu, pre jej platnosť sa písomná forma nevyžaduje. Novým tvrdením bolo tiež tvrdenie žalovaného v rade 2/, že medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ vznikol záväzkový vzťah, na základe ústnej zmluvy už dňa 15.11.2011, že odberateľom elektriny bol žalovaný v rade 1/, o čom svedčí aj fakt, že žalovaný v rade 1/ požiadal dňa 21.01.2013 o zmenu užívania elektriny, čím chcel zlegalizovať, že bol odberateľom elektriny aj v predchádzajúcom období a tiež, že dôvodom na zmenu odberateľa na odbernom mieste č. 3209523 mohla byť jedine zmluva o prenájme nebytových priestorov zo dňa 15.11.2011, neoprávnený elektrický odber bol zistený takmer rok po tom, čo sa o prevádzku staral výhradne žalovaný. Pred súdom prvého stupňa žalovaný v rade 2/ netvrdil, že tvrdenia žalovaného v rade 1/ sú účelové, s cieľom vyhnúť sa plateniu vzniknutej škody, ktorú spôsobil výhradne žalovaný v rade 1/ a ani to, že nie sú splnené podmienky pre vznik zodpovednosti žalovaného v rade 2/ za škodu a že pri neoprávnenom odbere vzniknutú škodu hradí ten, kto elektrinu neoprávnenne odoberal. Argumentácia, že neboli naplnené predpoklady pre priznanie nároku žalobcu na náhradu škody a ani nesprávne zaznamenávanie odberu elektriny určeným meradlom bolo dôsledkom neoprávneného zásahu odberateľa, nebola žalovaným v rade 2/ použitá pred súdom prvého stupňa. Tvrdenia žalovaného v rade 2/, že konateľ spoločnosti v rade 2/ nemohol kontrolovať elektromerače a ani do nich zasahovať, dávať záväzné príkazy svojim zamestnancom, že do meradla mohol neoprávnenne zasiahnuť jedine žalovaný v rade 1/, ktorý sa tým snažil znížiť cenu odobratej energie boli použité až v podanom odvolaní žalovaného v rade 2/. Zároveň i argumentácia v rovine vyhodnotenia pracovnej zmluvy zo dňa 01.01.2010 so žalovaným v rade 1/, ktorú žalovaný v rade 2/ vyhodnotil ako neplatnú, bola odvolacím súdom vyhodnotená ako nová argumentácia použitá až v odvolacom konaní. Námieta v rovine vyčíslenia škody žalobcom v sume 888,17 Eur ako aj všetky vyššie uvedené tvrdenia za konštatovania splnenej procesnej poučovacej povinnosti okresného súdu podľa § 120 ods. 4 OSP (č.l. 22 rub spisu v spojení s doručenkami na č.l. 32 rub spisu), za stavu keď nebol naplnený žiaden z dôvodov taxatívne uvedených v § 205a ods. 1 OSP, len za splnenia ktorých by bolo možné prihliadať v odvolacom konaní ako na relevantné odvolacie dôvody, na novo tvrdené skutočnosti (i dôkazy, ktoré neboli použité žalovaným v rade 2/ v konaní pred súdom prvého stupňa), viedli krajský súd k záveru, že nemohol považovať uvedenú argumentáciu za takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku okresného súdu. Vzhľadom na procesný systém neúplnej apelácie, ktorým je ovládané odvolacie konanie, potom krajský súd nemohol na novo tvrdenú obranu žalovaného v rade 2/ uvedenú až v odvolaní prihliadať a zaoberať sa takouto obranou ako relevantným

odvolacím dôvodom. Krajský súd konštatuje, že bol vytvorený zo strany okresného súdu dostatočný priestor na to, aby žalovaný v rade 2/ mohol produkovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení v rámci uplatnenej obrany. Je však potrebné konštatovať, že žalovaný v rade 2/ v rámci prvostupňového konania neprodukoval žiadne dôkazy a ani neuviedol žiadne z tvrdení, ktoré uviedol až v odvolacom konaní. Pojednávania dňa 11.12.2013 na okresnom súde sa žalovaný v rade 2/ nezúčastnil. Nárok uplatnený žalobou relevantne nespochybnil, neuviedol tvrdenia, ktoré by spochybnili nárok žalobcu či už v skutkovej, resp. právnej rovine. Vzhľadom na uvedené skutočnosti potom nebol vytvorený cez úpravu v § 120 ods. 4 OSP bez tvrdenia a preukázania dôvodov podľa § 205a OSP priestor na odklon od záverov súdu prvého stupňa. Je podľa krajského súdu potrebné v tomto smere poukázať na to, že okresný súd správne aplikoval na základe skutkového stavu ustáleného v prvostupňovom konaní § 46 ods. 1, 2 zák. č. 251/2012 Z.z. o energetike v znení neskorších predpisov. Okresný súd poukázal v odôvodnení na to, že na odbernom mieste č. 3209523 v obci Likavka, miesto Likavka 247 dňa 10.09.2011 bola vykonaná kontrola, pričom pracovníci servisného strediska zistili poškodené ciachované bomby elektromera ETVT6870161 so stavom číselníka VT119322 a NT659230. Pri poslednom odpočte dňa 9.11.2011 boli zistené stavy číselníka určeného meradla. Po nahlásení uvedenej skutočnosti, zistených hodnôt bolo preukázané, že na odbernom mieste bola elektrická energia odoberaná, avšak meradlo nezaznamenávalo jeho spotrebu, čím bol potvrdený neoprávnený odber elektrickej energie, následne bol vyhotovený protokol o zistení neoprávneného odberu elektrickej energie dňa 12.09.2012. Žalobca po týchto zisteniach vystavil faktúru za neoprávnený odber elektriny dňa 28.06.2013, splatnou dňa 15.07.2013 na sumu 888,17 Eur, ktorá nebola žalovaným v rade 2/ uhradená.

V rámci vykonaného dokazovania okresný súd teda jednoznačne ustálil, že medzi žalovaným v rade 2/ a žalobcom existoval právny vzťah, založený na základe zmluvy o dodávke a distribúcii elektriny zo dňa 27.08.2009, na základe ktorého žalobca poskytoval v právnom postavení dodávateľa žalovanému v rade 2/ v právnom postavení odberateľa elektrickú energiu. Na uvedenom odbernom mieste, tak ako už bolo konštatované v tomto rozhodnutí bol zistený neoprávnený odber elektrickej energie, na základe čoho bol vyhotovený protokol o zistení neoprávneného odberu elektrickej energie dňa 12.09.2012. Okresný súd tiež konštatoval, že pasívne legitimovaným v tomto konaní bol účastník, ktorý je nositeľom hmotno-právnej povinnosti uloženia, ktorej sa žalobca v konaní voči nemu domáhal, pričom konštatoval, že návrh žalobcu čo do základu i výšky bol dôvodný len voči žalovanému v rade 2/, ktorý bol nositeľom takejto zodpovednosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti uložil potom žalovanému v rade 2/ povinnosť zaplatiť škodu vyčíslenú žalobcom v sume vyčíslenej predmetnou faktúrou, ktorou bolo vykonané dokazovanie pred súdom prvého stupňa, a to na č.l. 12 spisu. Okresný súd vo svojom rozhodnutí citoval rozhodujúcu zákonnú úpravu, ktorú správne aplikoval a následne sa stotožnil so sumou požadovanou žalobcom žalobou, s poukazom na predmetnú faktúru vo väzbe na tvrdenia žalobcu v podanej žalobe (č.l. 1 rub spisu), ako i vzhľadom na všetky dôkazy produkované v prvostupňovom konaní. Odvolací súd na tomto mieste len pre úplnosť pripomína, že za situácie, kedy žalovaný v rade 2/ v príslušnom štádiu konania relevantne nespochybnil nárok uplatnený žalobou, tak na základe vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa ako i ich následného vyhodnotenia cez úpravu v § 132 OSP, nebol cez odvolacie dôvody žalovaného v rade 2/ vytvorený dostatočný priestor pre odklon od záverov súdu prvého stupňa. V tomto smere krajský súd primerane a podporne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 107/2008 z 27. októbra 2009, v rovine objektívneho princípu zodpovednosti odberateľa za neoprávnený zásah do meracieho zariadenia „Popri výslovnom zákaze akéhokoľvek zásahu do meradla inou osobou ako dodávateľom plynu (§ 25 ods. 5 Zákona o energetike) je zrejme, že cit. zákon v ustanoveniach § 30 ods. 1 a 2 konkretizuje niekoľko skutkových podstát, ktoré označuje za neoprávnený odber plynu, pričom z hľadiska posúdenia druhu zodpovednosti odberateľa plynu za škodu spôsobenú dodávateľovi plynu neoprávneným odberom podľa § 30 ods. 3 Zákona o energetike treba dôsledne rozlišovať, od ktorej skutkovej podstaty (z viacerých možných) neoprávneného odberu dodávateľ plynu odvíja uplatnený nárok na náhradu škody, keďže prichádza do úvahy tak subjektívna zodpovednosť odberateľa plynu, ako je to napr. v prípade neoprávneného odberu plynu v zmysle cit. ustanovenia § 30 ods. 2 písm. b/ Zákona o energetike (neoprávnený zásah "odberateľa" do meradla), ako aj objektívna zodpovednosť, teda zodpovednosť bez zreteľa na zavinenie, ako je to napr. v prípade neoprávneného odberu plynu v zmysle cit. ustanovenia § 30 ods. 2 písm. c/ Zákona o energetike (odber plynu meraný meradlom, na ktorom "bolo porušené" zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii)".

Uvedené závery krajského súdu neboli v rozpore ani s doterajšou rozhodovacou praxou Krajského súdu v Žiline, pričom sa poukazuje najmä na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/176/2014 zo dňa 28.05.2015, z ktorého však bolo zrejme, že v konaní bolo preukázané, že k poškodeniu meracieho

zariadenia došlo v dôsledku činnosti zamestnanca Stredoslovenskej energetiky - Distribúcie, a.s., čím bola prelomená objektívna zodpovednosť. Krajský súd preto zdôrazňuje, že skutkový stav posudzovaný odvolacím súdom v konaní vedenom krajským súdom pod sp.zn. 14Cob/176/2014, nie je možné stotožniť so skutkovým stavom v prejednávanvej veci, vzhľadom na zistené skutočnosti ohľadom činnosti zamestnanca žalobcu.

K námietke žalovaného v rade 2/ o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uvádza, že pre posúdenie tohto odvolacieho dôvodu bola relevantná právna úprava v § 157 ods. 2 OSP.

Podľa § 157 ods. 2 OSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu, zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavno-právnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu, majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02). Táto zásada vyjadrujúca „právo na spravodlivý proces“, nutnosť rovnakých „pravidiel hry“ alebo tiež „princíp rovnosti“, sa premieťa predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. V podstate rovnosť účastníkov v súdnom konaní, ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov, je upravená v ust. § 18 OSP. Pri uplatňovaní tejto zásady rovnosti v súdnom konaní je však nevyhnutné prihliadať nielen k právam jedného účastníka súdneho konania, v danom prípade žalovaného ako odvolateľa, ale aj k právam žalobcu, ktorý rovnako má nárok, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, z ktorého dôvodu nemôže v súdnom konaní dochádzať k výkonu práv jedného z účastníkov súdneho konania na ujmu druhého účastníka súdneho konania. Ani s ohľadom k uvedenej zásade rovnosti, vyjadrenej § 18 OSP, krajský súd nezistil, že by postupom okresného súdu došlo k vade prvostupňového konania.

Preskúmaním napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd dospel k záveru o dostatočnom odôvodnení zo strany súdu prvého stupňa, za rešpektovania citovanej právnej úpravy v § 157 ods. 2 OSP. Vo všeobecnej rovine odvolací súd uvádza, že odôvodnenie rozsudku je práve tou časťou rozsudku, ktorá síce sama o sebe právoplatnosť nenadobúda, avšak je relevantná, významná z hľadiska presvedčivosti, logickej konzistentnosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Okresný súd v danom prípade dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ako ich posúdil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné bolo odôvodnenie v právnom posúdení veci. Pod právnym posúdením veci sa v zásade rozumie podradenie súdom zisteného stavu pod hypotézu príslušnej právnej normy. Odôvodnenie rozsudku musí obsahovať, podľa akej právnej normy vec bola posúdená, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný súdom zistený skutkový stav. Ide tak o aplikáciu ako aj interpretáciu práva. Je potrebné uviesť, ako daný skutkový stav bol právne posúdený, ktorú právnu normu súd aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. Uvedené v dostatočnej miere z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva. V tomto smere bolo dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, ale z odôvodnenia v ďalšom vyplynulo, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované, ktoré z citovaných zákonných ustanovení a ako sa premietli do samotného rozhodnutia okresného súdu vo veci.

Vo vzťahu k vyššie uvedeným dôvodom krajský súd pre úplnosť poukazuje i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 119/03, podľa ktorého ustanovenie § 157 ods. 2 OSP je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, čo v danom prípade prvostupňový súd vo svojom napadnutom rozhodnutí dodržal.

Krajský súd tiež uvádza, že stručnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu netvorila podľa skutočnosti v ňom uvádzaných jeho nepreskúmateľnosť. Krajský súd pre úplnosť vzhľadom na namietaný procesný postup okresného súdu opakovane konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu nie je možné vyhodnotiť ako rozsudok, ktorý by nespĺňal náležitosti podľa § 157 ods. 1, 2 OSP a ktorý by nebolo možné považovať za súladný so zákonom. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje i na Nález Ústavného súdu č.k. I. ÚS 243/07-25 zo dňa 19. júna 2008, kde ústavný súd opakovane zdôraznil nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov, ktorá sa uskutočňuje v ústavnom, zákonom, procesnom a hmotno-právnom rámci. Procesno-právny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a následného Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), a to spôsobom zakotveným v ust. § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej nožnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely, určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom, a to ani vtedy, ak by sa s takýmto hodnotením ústavný súd sám celkom nestotožnil. Krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia, nebol nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie bolo konzistentné a jeho argumenty podporili príslušný záver. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva celková presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís okresný súd dospel, boli prijateľné pre právnickú (ale aj laickú) verejnosť, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Závery prijaté okresným súdom nie sú v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a dostatočne vyplývajú z odôvodnenia napadnutého súdneho rozhodnutia.

V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 114/2012 zo dňa 5. júna 2012 „Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa zrušil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu.“

Vzhľadom na okresným súdom ustálený skutkový stav veci, dôkaznú situáciu ako i závery okresného súdu, ktoré boli predmetom odvolacieho konania, práve vo väzbe na odvolacie dôvody žalovaného v rade 2/ krajský súd zvýrazňuje, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 218/2010 zo dňa 23.11.2010 „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03)“.

Krajský súd len primerane a podporne poukazuje z eurokonformného prístupu i na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 15.10.2007 sp.zn. 32 Odo 1102/2006 „Není možné, aby účastníci právních vztahů při dodávce elektřiny (ale i plynu a tepla) sami určovali, co je, či není neoprávněným odběrem s následky, které jsou upraveny v § 22 odst. 2 zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci“. „Pokud jde o posouzení, zda výše uvedené povinnosti žalovaného trvaly, je nutno vycházet ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně. Vyplývá z nich, že žalovaný po ukončení nájemního vztahu a vyklizení provozovny odběr energie neodhlásil, jeho smluvní vztah k žalobkyni tedy stále trval. Žalovaný byl v důsledku toho povinen postupovat podle cit. zákona a nést i případné majetkové následky spojené s neoprávněným odběrem elektřiny“. Z eurokonformného prístupu sa tiež primerane a podporne poukazuje na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo 2412/2009, v zmysle ktorých „Odpovědnost je v zákoně č. 458/2000 Sb. koncipována na principu objektivit, a je tedy nerozhodné, kdo zavinil neoprávněný odběr. Pokud je v řízení neoprávněný odběr ve smyslu uvedeného zákona prokázán, nemůže se odběratel zprostit odpovědnosti za škodu podle § 51 odst. 1 a 2 zákona č. 458/2000 Sb. V případě, že odběratel neučinil žádné opatření k odstranění závadného stavu svého odběrného místa, o němž nepochybně věděl v dostatečném časovém předstihu před kontrolou, při níž byl neoprávněný odběr zjištěn, a nepostupoval tak v souladu s § 415 ObčZ ve spojení s § 28 odst. 1 písm. e) 458/2000 Sb., nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 3 odst. 1 ObčZ“.

V rámci svojho rozhodnutia z eurokonformného prístupu krajský súd prihliadol i na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 668/15, v zmysle ktorého „V nyní posuzovaném případě však zásadní otázka spočívá v tom, zda výše fiktivní škody vypočítaná podle právních předpisů nevychyluje v tomto konkrétním případě spravedlivou rovnováhu mezi legitimním zájmem distributora elektřiny na náhradě skutečné škody a zásahem do majetkových práv neoprávněného odběratele již natolik v neprospěch stěžovatele (neoprávněného odběratele), že i přes velkou váhu sledovaného legitimního cíle jde o nepřiměřený zásah do jeho majetkových práv. Jinými slovy, zásadní je, jak ustáleně judikuje Evropský soud pro lidská práva (dále jen "ESLP"), zda nedochází k nepřijatelnému zásahu do práva na ochranu majetku tím, že stěžovatel je nucen nést nepřiměřené a nadměrné břemeno (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Hutten-Czapska proti Polsku ze dne 19. 6. 2006 č. 35014/97, § 167; či z poslední doby rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Sargsyan proti Ázerbájdžánu ze dne 16. 6. 2015 č. 40167/06, § 227; a mnohé další). Při posuzování této spravedlivé rovnováhy je především nutno vycházet z toho, že občanskoprávní institut náhrady škody plní funkci kompenzační a preventivní a výše škody nemůže být sankcí za neoprávněný odběr. V rámci občanskoprávní odpovědnosti se hradí skutečná škoda (a ušlý zisk; o ten však v nyní posuzované věci nejde), tedy újma na majetku poškozeného. Za skutečnou škodu se považuje majetková újma vyjádřitelná penězi, která spočívá ve zmenšení, ve snížení či v jiném znehodnocení již existujícího majetku poškozeného, jakož i ve vynaložení nákladů na odstranění tohoto znehodnocení [nález sp. zn. Pl. ÚS 18/01 ze dne 30. 4. 2002 (N 53/26 SbNU 73; 234/2002 Sb.); shodně i doktrína, viz Eliáš, Karel. Obsah, způsob a rozsah náhrady škody v soukromém právu I. Právní rádce, č. 12/2007, s. 8]. Jak se podává z doktríny i ustálené judikatury českých soudů, náhrada škody v českém právním řádu nemá sankční povahu a její funkcí není poškozeného jakkoli obohatit (viz například rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3184/2007 ze dne 14. 8. 2008; Vlasák, Michal. Sankční náhrada škody na pozadí mezinárodní konference. Právní rozhledy, č. 24/2008; či Knappová, Marta, Švestka, Jiří, Dvořák, Jan a kol. Občanské právo hmotné 2. 4. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2006, s. 418).

Ak potom okresný súd za daného skutkového stavu akceptoval vyčíslenú výšku škody žalobcu v žalobe, ktorá v konečnom dôsledku v prvostupňovom konaní žalovaným v rade 2/ nebola relevantne spochybnená, tak takýto postup nemožno vyhodnotiť ako nesúladný so zákonom.

Ťažisko dokazovania a z neho vyvodených skutkových záverov okresného súdu v danej veci spočívalo v dôkazoch, priamo účastníkmi produkovaných a predkladaných v danom konaní. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že daná sporová vec nepredstavovala výnimočný prípad pre postup okresného súdu podľa § 120 ods. 1 veta tretia OSP o možnosti vykonania výnimočne aj iných dôkazov, ako navrhli účastníci, ak by ich vykonanie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z úpravy § 153 ods. 1 OSP tiež vyplýva, že súd rozhoduje o veci na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov.

Krajský súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

Z dôkaznej situácie v prvostupňovom konaní, vo väzbe na závery tak prvostupňového ako aj krajského súdu, nebolo možné v odvolacom konaní rozhodnúť inak, než napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bolo žalovanému v rade 2/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 888,17 Eur, potvrdiť ako vo výroku vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 219 ods. 2 OSP.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP, § 151 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorý si však neuplatnil ani nevyčísliť náhradu trov odvolacieho konania, preto mu náhrada trov odvolacieho konania nemohla byť priznaná.

O trovách odvolacieho konania, v ktorom bolo odvolanie žalovaného v rade 2/ odmietnuté, rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP analogicky v spojení s § 146 ods. 2 veta prvá OSP, § 151 ods. 1 OSP. Podaním odvolania žalovaným v rade 2/ proti výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba voči žalovanému v rade 1/ zamietnutá a proti náhrade trov prvostupňového konania, došlo k procesnému zavineniu na strane žalovaného v rade 2/, ktorého výsledkom bolo odmietnutie odvolania. Z takéhoto procesného výsledku však nemohla byť žalovanému v rade 1/ priznaná náhrada trov odvolacieho konania, ak žalovaný v rade 1/ nevykonal návrh na náhradu a vyčíslenie trov odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).